

Liesbeth werd bedrogen door haar seksverslaafde ex, maar

‘Toen ik het ontdekte, moest ik braken’

In de buitenwereld stond Liesbeth Dillen (63) als topvrouw van Ikea pal voor de rechten van vrouwen, maar thuis liet ze zich door haar seksverslaafde echtgenoot bedriegen en kleineren. En ja, dat zegt iets over hem en haar. Maar ook over álle mannen en vrouwen, vindt ze.

EEFJE OOMEN

Twee weken na de ontdekking van het verbijsterende dubbelleven van haar echtgenoot doet Liesbeth Dillen iets gek. Ze maakt een afspraak met een privékliniek voor een schaamlipcorrectie. Want ze weet het opeens zeker. Haar vagina moet onder het mes. Haar ‘vulvaden’, zoals zij het zelf beschrijft, moeten eraf. Die zijn ‘vies’.

Pas later, veel later, ontdekt Liesbeth dat zo’n reactie helemaal niet gek is. Het komt vaker voor, zo leert ze tijdens therapie, dat partners van seksverslaafden iets aan zichzelf willen verbouwen. Dat ze de pijn van zo’n operatie opzoeken. Of zichzelf verwonden. Soms zelfs zichzelf doden. En dat heeft alles te maken met de totale walging.

Ook Liesbeth ervaart shock. Totale shock. Dat die lieve, eerlijke, slimme man, voor wie ze zo hard viel, zó kon liegen. Dat hij haar vertrouwen zo beschaamde. Dat die ene intieme plek vuil voelt, omdat hij continu vreemdging. Uit haar boek: ‘In mij leek niks meer puur en zuiver. Mijn eigenwaarde, mijn lichaam, mijn huwelijk; ik vond alles vies.’

Pijnlijk

In *Ben ik dan niet genoeg?* dat deze zaterdag uitkomt, schuwt Liesbeth geen enkel pijnlijk detail, want het verhaal is pijnlijk. En het moet eerlijk

verteld worden, vindt ze, want het gaat niet alleen over haar, haar huwelijk en haar ex, maar over ons allemaal.

Liesbeth: „Wat ik meegemaakt heb, is een absurd exces, maar legt ook iets bloot over de ingesleten gedragspatronen van mannen en vrouwen. En over die patronen moeten we het echt eens met elkaar hebben. Waarom lijden zoveel mannen aan een verslaving? Waarom blijven vrouwen zo lang bij een man die hen beschadigt?”

Maar eerst over haar en haar man. En hoe heerlijk het allemaal was, in het begin. Hoe zij, die topvrouw bij Ikea die op een dag zelfs CEO Nederland kon worden, een gouden koppel vormde met hem, die ambitieuze architect. Hoeveel indruk hij al op haar maakte, toen hij voor het eerst aanschoof bij een vergadering over de schaalvergroting van Ikea in België. „Ik dacht: wat een fijne man om mee te werken.”

In 2007 trouwden ze met elkaar. Zij heeft al een dochter en een huwelijk achter de rug. Ook hij was al getrouwd en heeft twee kinderen, een zoon en dochter die al snel als haar eigen kinderen voelen. „Dat ik ook hen na de breuk niet meer zie, doet me nog steeds oneindig verdriet.”

De twee zijn in die eerste huwelijksjaren zo close en happy dat ze zich zonder enige terughoudendheid als Florence Nightingale op-

‘Dit absurde exces legt ook iets bloot over de ingesleten gedragsproblemen van mannen en vrouwen’

- Liesbeth Dillen



ze wil zich niet meer schamen, wél een discussie starten

werpt als hij een stevig drankprobleem blijkt te hebben. Een drankprobleem dat ze er samen onder krijgen, denkt ze. Uit het boek: 'In 2016 dacht ik echt dat hij sober was, en eindelijk terug in de realiteit, weer aan het werk. We lieten de donkere tijden achter ons.'

Onbehaaglijk gevoel

Toch krijgt ze datzelfde jaar een onbehaaglijk gevoel. Het gevoel dat er weer iets mis zit. Maar wat? Als een collega haar aanraadt om achter haar argwaan aan te gaan en de gezamenlijke telefoonrekeningen eens door te spitten, krijgt Liesbeth de schok van haar leven. Het eerste onbekende nummer blijkt van ene Serena. Een escort van 22 jaar, voor 250 euro per uur.

Liesbeth speurt en graaft en stelt uiteindelijk vast dat haar man de afgelopen jaren in het grootste geheim waarschijnlijk honderd prostituees heeft bezocht en nog steeds nieuwe kicks zoekt. Zo blijkt hij ook gebeld te hebben met Elisabeth, een she-male, vrouw met mannelijke geslachtskenmerken. „Het is als met elke andere verslaving. Junkies gaan op zoek naar een steeds sterker shot.”

En ze stelt vast dat hij soms, na het bezoek aan een prostituee, ook seks met haar had. En zij zich maar afvragen waarom ze zo vaak een blaasontsteking had. „Misschien moet u uw man toch eens vragen of hij vreemdgaat, zei mijn gynaecoloog eens.”

Liesbeths lichaam reageert op het bedrog als bij een voedselvergiftiging. Ze braakt tot ze niet meer kan. „Ik heb later nog vaak gebraakt. Zelfs toen ik helemaal aan het einde van onze relatie naar de notaris moest, kon ik niet anders dan overgeven.”

Vernederd

Ze besluit die zomer na overleg met een advocaat subiet tot een flitsscheiding, zonder iets tegen haar eega te zeggen. „Zo’n flitsscheiding was mogelijk, omdat het bewijs van zijn ontrouw zo overweldigend was.”

Maar haar kordaatheid verdampt als ze hem confronteert. Want hij belooft beterschap. Garandeert de verslaving te overwinnen. Zegt dat het ‘niks persoonlijks’ is. „Dat is terugkijkend natuurlijk een bizarre uitspraak. Dat hij na seks met prostituees seks met mij had en dat hij dit niks persoonlijks noemde.”

En toch. Ze zet op dat moment de

‘Waarom leren we mannen al jong dat ze emoties als pijn en verdriet moeten verbergen? Die discussie wil ik starten’

- Liesbeth Dillen



scheiding niet door. „Ja, waarom bleef ik? Omdat ik in hem nog steeds de man zag waar ik zo verliefd op was geworden. Omdat ik hem niet wilde laten vallen. Omdat ik er lang van overtuigd was dat ik alle problemen kon fiksen. Ook dit probleem.”

Dat is ook haar antwoord op die ene onvermijdelijke vraag. Hoe kan een door en door geëmancipeerde powervrouw die binnen Ikea opkwam voor totale gelijkwaardigheid tussen man en vrouw, zich thuis zó laten vernederen? „Weet je, er is geen kloof tussen die powervrouw en die vrouw thuis. Nee, het is één en dezelfde vrouw die maar niet wil opgeven, die problemen wil fiksen, die door en door optimistisch blijft.”

Daar gaat haar boek óók over. Dat ze zichzelf als product van een maatschappij ziet die vrouwen van jongs

af aan leert zich aan te passen, zichzelf weg te cijferen, de misère van anderen op te vangen. „Ik was geconditioneerd om een *good girl* te zijn, om te *pleasen*, en ik denk dat dit voor veel vrouwen geldt. Altijd maar loyaal zijn en blijven. Ook als je er zelf aan onderdoor gaat.”

Ze is ervan overtuigd dat haar ex een product van diezelfde samenleving is. „Ik houd mijn ex in dit boek zo anoniem mogelijk. Ik heb geen contact meer en hij zal het boek waarschijnlijk ook niet lezen. Maar ik wil er wel de vinger op leggen dat zijn verslaving niet op zichzelf staat. Bijna een op de tien mannen voldoet aan de criteria voor een alcoholstoornis, vergeleken met ongeveer een op de twintig vrouwen. Dat moet ons te denken geven.”

Seksverslaafd

Liesbeth: „Waarom vluchten mannen in verslavingen? Waarom kunnen ze niet op een andere manier met hun gevoelens dealen? Waarom leren we ze, al als ze jong zijn, dat ze emoties zoals pijn en verdriet moeten verbergen? Ik zou willen dat dit boek die discussie start. Het is er hoog tijd voor.”

Als ze haar huwelijk tijdens een therapieweek in Londen probeert te redden, hoort ze dat veel partners van seksverslaafden PTSS krijgen. En dat het zo’n zes jaar duurt voor het vertrouwen tussen seksverslaafde en partner hersteld is. En dat een seksverslaafde altijd terug kan vallen. „Een verslaafde heeft levenslang.”

Het was niet moeilijk om voor het boek, geschreven door Peter Henk Steenhuis, alle details terug te halen over het huwelijk dat uiteindelijk in 2021 eindigde. Want een getraumatiseerd brein onthoudt de gekste dingen, zo ontdekte ze. Zelfs dat ene pornofilm van de tippelaarster Sylvie Sky High die haar man vaker bezocht.

En, ja, ze voelt nog altijd pijn, verdriet en schaamte. Maar die schaamte moet ze van zichzelf voorbij. „Wij vrouwen leren ons al heel jong te schamen voor wat anderen doen. Maar ik hoor me niet te schamen en ik ga mij niet meer schamen.”

■ *Ben ik dan niet genoeg? Een verhaal over seksverslaving, vertrouwen en een grenzeloze veerkracht*, auteur Peter Henk Steenhuis, uitgeverij Thomas Rap (€24,99)